

ara ni mai, la pretesa existència de cap *sector*, més o menys personificat, que vulgui trencar la nostra fraternal unió.

El nostre estament sempre ha trobat l'home, el company, que necessitava per al nostre normal desenvolupament, àdhuc en els moments més crítics; mes quan l'egoisme (per no emprar altre mot) vol erigir-se en cabdill, la reacció que s'opera li farà veure que la sobirania, la única i veritable sobirania, rau en la collectivitat i sols en la collectivitat, i és endebades voler-ho afrontar, puix el buit i l'oblit seria el camí obligat. Existeixen ja precedents; aquests poden repetir-se.

Cal mantenir i reforçar sempre aquest esperit de collectivitat; cal que no s'esmoreixi mai, i tots estem obligats a viure intensament la vida mèdica sota tots els aspectes, per a mantenir i enfortir el prestigi de tots nosaltres.

Acords importants

Per primera vegada—i d'esperar és que per última—es prengueren acords de tanta importància, que no cal comentar-los, puix amb el sol anunci n'hi ha ben bé prou.

Foren aquests: l'ús dins el Col·legi de la Llengua Catalana i l'autonomia dels districtes forans. No necessiten aquests acords cap comentari; sols vui remarcar la unanimitat i l'entusiasme que hi hagué entre tots els presents en aprovar una decisió que poc podíem sospitar, tres mesos enrera, que poguéssim portar a cap tan aviat.

Altres acords s'aprovaren també de força importància i als quals per part de la Junta de Govern ja s'ha dat compliment, com és el dirigir-se a l'Ajuntament i Diputació de Barcelona, demanant la revisió dels nomenaments indeguts de personal tècnic.

La legitimitat de la Junta de Govern

Dèiem abans, que l'esperit collectiu mèdic era un fet, i un fet repetit més d'una vegada; en perfecte llenguatge democràtic, quan aquell impera, totes les maniobres, per ben estudiades que siguin, si no responen a un ideal collectiu, resten damnades. I així succeí, precisament, amb la proposició en la qual es demanava la dimissió de la Junta de Govern per haver estat elegida en circumstàncies especialíssimes. En l'actualitat els temps són propicis a què, tan sols polsant el bordó sentimental, no manquin companys que, ignorant els afers i els temps anguniosos passats, signessin un document que recolzava en fets imaginaris, com degudament es demostrà. Molts es donaren compte d'això en el transcurs de la discussió, i tot seguit retiraren llur signatura; un digne company, junt amb altres, a l'endemà de la reunió, anà al Col·legi i escriví davant la seva firma: "lamento haver signat aquest document".

L'Assemblea tota en pes es donà compte tot seguit que *allò* no tenia una base ferma, i esclatà l'entusiasme i la fusió, que tots pogueren contemplar estenent-se per la "Sala Mozart", bo i demostrant-se una vegada més la identificació de tots els companys.

Era un himne d'homenatge a l'esperit collectiu.

No és la Junta de Govern la que mana i dirigeix; és la collectivitat que orienta, i aquella és l'encarnegada de donar compliment als manaments. Els nos-